

Geanonimiseerde versie

Vertaling

C-190/19 - 1

Zaak C-190/19

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

27 februari 2019

Verwijzende rechter:

Amtsgericht Hamburg (Duitsland)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

8 februari 2019

Verzoekende partijen:

MG

NH

Verwerende partij:

Germanwings GmbH

Amtsgericht Hamburg

[OMISSIS]

Beslissing

In het geding

1) **MG**, [OMISSIS] Lübeck

- verzoekster -

2) **NH**, [OMISSIS] Lübeck

- verzoeker -

[OMISSIS]

tegen

Germanwings GmbH, [OMISSIS] Keulen

- verweerster -

[OMISSIS]

heeft het Amtsgericht Hamburg (kantonrechter te Hamburg) [OMISSIS] op 8 februari 2019 het volgende beslist:

- 1 De behandeling van de zaak wordt geschorst.
- 2 Het Hof van Justitie van de Europese Unie wordt overeenkomstig artikel 267 VWEU verzocht om een prejudiciële beslissing over de volgende vraag betreffende de uitlegging van het Unierecht:

Kan er ook een recht op compensatie in de zin van artikel 7 van verordening (EG) nr. 261/2004 van het Europees Parlement en de Raad van 11 februari 2004 tot vaststelling van gemeenschappelijke regels inzake compensatie en bijstand aan luchtreizigers bij instapweigering en annulering of langdurige vertraging van vluchten en tot intrekking van verordening (EEG) nr. 295/91 bestaan wanneer een luchtreiziger wegens een relatief geringe vertraging bij aankomst een rechtstreeks aansluitende vlucht mist en dit tot een vertraging van drie uur of meer op de eindbestemming leidt, met dien verstande dat de vluchten door verschillende luchtvaartmaatschappijen zijn uitgevoerd en de boekingsbevestiging is afgegeven door een reisbureau dat de vluchten voor zijn klant heeft samengesteld? **[Or. 2]**

Motivering:

Verzoekers vorderen van verweerster betaling van compensatie naar aanleiding van een vliegreis.

Verzoekers boekten via een reisbureau een vlucht voor 11 oktober 2014, bestaande uit twee deeltrajecten. Volgens het reisschema zouden verzoekers eerst met vlucht 4U 7214 om 06:45 uur (alle tijden zijn plaatselijke tijden) van Hamburg naar Stockholm vliegen en daar om 08:10 uur aankomen. Voor die vlucht stond in de boekingsbevestiging „Operated by EW EUROWINGS” vermeld. Het bestanddeel „4U” in het vluchtnummer is de IATA-code van verweerster Germanwings. Om 09:05 uur zouden verzoekers met een aansluitende vlucht van de Deutsche Lufthansa AG, vluchtnummer LH 9108, naar Newark vliegen, waar zij om 12:05 uur zouden aankomen. Vlucht 4U 7214 bereikte Stockholm met een vertraging van 20 minuten pas om 08:30 uur.

Op grond van het verkregen bewijs gaat de verwijzende rechter ervan uit dat verzoekers vanwege de vertraging van vlucht 4U 7214 hun aansluitende vlucht hebben gemist. Voorts neemt hij aan uit dat ook het betoog van verzoekers juist is dat zij vervolgens op andere vluchten van Stockholm met een tussenlanding in München naar Newark zijn gevlogen, waar zij pas zes en een half uur later dan oorspronkelijk gepland zijn aangekomen.

In de visie van de verwijzende rechter moet verweerster voor vlucht 4U 7214 worden beschouwd als luchtvaartmaatschappij die de vlucht uitvoert in de zin van artikel 2, onder b), van verordening (EG) nr. 261/2004, alhoewel hij op grond van het verkregen bewijs heeft vastgesteld dat vlucht 4U 7214 is uitgevoerd met een vliegtuig en bemanning van de luchtvaartmaatschappij Eurowings. Verzoekers hebben namelijk niet kunnen bewijzen dat een vliegtuig en bemanning van verweerster Germanwings zijn ingezet. Volgens de verwijzende rechter moet verweerster moet worden beschouwd als luchtvaartmaatschappij die de vlucht uitvoert in de zin van artikel 2, onder b), van verordening (EG) nr. 261/2004 ongeacht de vraag wiens vliegtuig en bemanning zijn ingezet, aangezien overeenkomstig de [OMISSIS] [nationale rechtspraak] ook in het geval van een zogenoemde wet-lease de luchtvaartmaatschappij onder diens IATA-code de vlucht wordt uitgevoerd, en niet de luchtvaartmaatschappij die het vliegtuig en de bemanning via leasing ter beschikking heeft gesteld, moet worden beschouwd als de luchtvaartmaatschappij die de vlucht uitvoert. [OMISSIS] Nu gaat de verwijzende rechter [overeenkomstig de Duitse rechtspraak] [OMISSIS] ervan uit dat de luchtvaartmaatschappij die eigenaar is van het vliegtuig en bij wie de bemanning in dienst is, maar onder diens IATA-code de vlucht niet is geboekt, slechts dan nog kan worden beschouwd als luchtvaartmaatschappij die de vlucht uitvoert wanneer het een geval van zogenoemde codesharing betreft. Verweerster heeft echter geen argumenten aangevoerd waaruit zou blijken dat in casu sprake was van codesharing. [OMISSIS] [Or. 3] [OMISSIS] [Motivering waarom verweerster argumenten ter zake had moeten aanvoeren]

Bovendien is de verwijzende rechter van mening dat de vertraging van vlucht 4U 7214 niet te wijten was aan buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 5, lid 3, van verordening (EG) nr. 261/2004. De van Eurocontrol verkregen informatie heeft de bewering van verweerster dat er sprake was van een vertraging bij de toestemming om op te stijgen, namelijk niet bevestigd.

In het licht van het voorgaande is voor de beslechting van het onderhavige geding doorslaggevend of verordening (EG) nr. 261/2004 aldus moet worden uitgelegd dat een aansprakelijkheid van verweerster voor de vertraging op de eindbestemming moet worden aangenomen alhoewel de gemiste aansluitende vlucht door een andere luchtvaartmaatschappij is uitgevoerd, de twee deeltrajecten door een reisbureau voor verzoekers zijn samengesteld en de door verweerster uitgevoerde vlucht zelf slechts een relatief geringe vertraging had.

De onderhavige situatie vertoont in zoverre gelijkenissen met de situatie die ten grondslag lag aan de procedure bij het Hof in de zaak C-186-17 [flightright],

waarin de advocaat-generaal vóór aansprakelijkheid van de luchtvaartmaatschappij had gepleit, maar waarin het verzoek om een prejudiciële beslissing vervolgens werd ingetrokken. Tevens vertoont de onderhavige situatie gelijkenissen met de situatie die ten grondslag ligt aan de prejudiciële verwijzing van het Bundesgerichtshof (Duits federaal hooggerechtshof) van 19 juli 2016 [OMISSIS] [Markmann e.a., C-479/16, doorgehaald in het register van het Hof bij beschikking van het Hof van 11 oktober 2016].

[OMISSIS]

[OMISSIS] [Handtekening]

WERKDOCUMENT